

CHƯƠNG 25

Mai Hoa Thiết Lạc

Hãnh Như Băng nói:

—Nếu người kia thật lòng thương yêu cô nương, thì dù chỉ sống với nhau một ngày, cũng sẽ suốt đời không quên, dù cô nương có chết đi, giọng nói tiếng cười của cô nương vĩnh viễn vẫn sống trong tâm khảm chàng ta.

Vương Tích Hương mỉm cười:

—Thế gian lại có một nam nhân có thâm tình đến mức ấy ư ?

Lãnh Như Băng hắng giọng đáp:

—Điều này thì tại hạ không thật rõ.

Vương Tích Hương nói:

—«Si tình nữ tử phụ tâm hán», câu danh ngôn cổ...

Bỗng một bóng hồng loang loáng, hai Hồng y quái nhân mặt tròn vải đỏ chạy tới chắn đường họ. Hai kẻ trang phục quái dị xuất hiện trong bóng đêm khiến Lãnh Như Băng tuy đã từng thấy, nhưng cũng bất giác giật mình e sợ. Lãnh Như Băng vung đoản kiếm lên, một đạo kiếm quang chợt lóe chắn ngang hai hồng y nhân. Chàng lên tiếng hỏi:

—Hai vị cản đường là có dụng ý gì ?

Hồng y nhân đứng bên tả lạnh lùng đáp:

—Chúng tại hạ phụng mệnh đến nghênh tiếp nhị vị.

Gã thứ hai tiếp lời:

—Phàm những ai yết kiến tể chủ nhân, đều không được mang theo binh khí.

Lãnh Như Băng nói:

—Chưa trông thấy Mai Hoa chủ nhân, khó có thể đáp ứng hai vị.

Gã thứ nhất cười lạnh một tiếng, nói:

—Lúc này nhị vị đã rơi vào vòng vây trùng trùng điệp điệp, chỉ cần tể chủ nhân hạ lệnh, nhị vị sẽ tức thời bỏ mạng.

Lãnh Như Băng nổi giận:

—Nếu như vậy chỉ e hai vị sẽ bỏ mạng trước dưới lưỡi kiếm của tại hạ.

Bỗng có thanh âm trong trẻo như tiếng đồng thau chạm nhau từ xa vọng lại năm tiếng.

Hai hồng y nhân đưa mắt nhìn nhau, đoạn quay người nói:

—Thỉnh nhị vị đi theo sau chúng tại hạ.

Rồi sánh vai nhau rảo bước về phía trước.

Lãnh Như Băng ngoảnh lại nhìn, chỉ thấy Vương Tích Hương cười tươi như hoa, tựa hồ nãy giờ không để ý đến hai hồng y nhân, thì chàng càng thán phục, nghĩ: “Nàng tuy không biết võ công, nhưng dũng khí quả thực mình không bì kịp.”

Hai Hồng y nhân rời khỏi Liệt Phụ Chung đi ra men theo một con đường mòn.

Lúc này gã cầm đèn đã ở lại đằng sau, Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn tứ bề, chỉ thấy bóng đêm âm u. Lãnh Như Băng bỗng dừng chân nói:

—Hai vị định đưa bọn tại hạ đi đâu vậy ?

Một Hồng y nhân đáp:

—Đi yết kiến tể chủ nhân.

Lãnh Như Băng hỏi:

—Chẳng phải Mai Hoa chủ nhân đã tới Liệt Phụ Chung rồi sao ?

Một Hồng y nhân đáp:

—Tể chủ nhân tạm thời thay đổi địa điểm, đặc phái chúng tại hạ nghênh tiếp nhị vị.

Lãnh Như Băng lạnh lùng nói:

—Hai vị đã trang phục như vậy, quý chủ nhân lại còn cố làm ra vẻ thần bí. Hừ ! Cái trò này chỉ nhất thời có hiệu lực chút ít...

Bỗng một thanh âm lạnh lẽo vọng tới:

—Kẻ nào nói năng sàm sỡ như vậy ?

Lãnh Như Băng đáp:

—Lãnh Như Băng đây thì đã sao ?

Thanh âm kia đáp:

—Cũng khá can đảm đó. Không giáo huấn cho người một chút, hẳn người chưa biết trời cao đất dày là gì.

Lãnh Như Bằng đang định bóp chát, bỗng một bóng đen bay vọt tới, chàng giật mình nghĩ: “Ám khí gì vậy ?” Vội vung đoản kiếm lên tạo một màn kiếm hoa bảo vệ phía trước mặt. Chàng chỉ mãi đề phòng ám khí phía trước, không ngờ một vật đen khác từ bên sườn lao tới. Dĩ nhiên chàng tránh không kịp, chỉ thấy má bên tả bị một đòn.

Vết đen kia sau khi đánh trúng, lại bay vọt đi.

Đòn này khá mạnh khiến chàng nổ đom đóm mắt, đau rát vô cùng.

Nguyệt quang lúc này bị một đám mây che lấp, trời tối mờ. Lãnh Như Bằng không thể nhìn rõ bị vật gì đánh trúng, chỉ thấy nó tựa tựa một con chim mỏ nhọn.

Hai gã dẫn đường vẫn sánh vai nhau mà đi, không hề ngoảnh đầu lại.

Chàng ngoảnh lại, thấy Vương Tích Hương có vẻ tươi cười, tựa hồ nàng không biết chàng vừa bị một đòn vào má. Trong tình huống ấy, chàng cũng không tiện cất tiếng, nhưng trong bụng nghĩ: “Mai Hoa chủ nhân quả có khả năng xuất quỷ nhập thần, không thể coi thường được !”

Hai Hồng y nhân đưa họ vào một tòa trạch viện.

Tòa trạch viện này đứng đơn độc, im lìm giữa một chốn hoang vu, không một ánh đèn.

Đến cổng lớn, hai Hồng y nhân tách ra đứng hai bên, nói:

—Nhị vị hãy tự tiến vào.

Lãnh Như Bằng ngẩng lên, dưới ánh nguyệt quang chỉ thấy tấm biển treo ngang trên cổng viết bốn chữ «**Ngô Thị Tông Từ**» thếp vàng.

Hai cánh cổng lớn bằng gỗ hồng sắc mở rộng, nhưng trong sảnh đường có vẻ u ám và trầm tịch.

Lãnh Như Bằng nghĩ: “Nếu chúng mai phục ở trong, ta khó mà thoát ra nổi.” Bụng nghĩ, chân đã bước lên năm bậc cấp.

Sảnh đường u ám đột nhiên chợt lóe sáng, tiếp đó một giọng the thé:

—Tại sao hai vị không tiến vào đi, hay là e sợ ?

Vương Tích Hương nói nhỏ:

—Chúng ta vào đi, huynh đừng sợ gì cả.

Lãnh Như Băng gạt đầu, đoạn giơ kiếm hộ thân, bước nhanh vào.

Vương Tích Hương nói:

—Đi chậm thôi, huynh hãy dìu muội đi.

Lãnh Như Băng ngó ra, đưa tay nắm lấy cánh tay của nàng.

Vương Tích Hương nói:

—Đi càng chậm càng tốt.

Đoạn nàng thông thả gần như ngã hẳn đầu vào vai Lãnh Như Băng. Một làn hương như mùi hoa lan ngây ngất tỏa ra từ người nàng.

Trong tình cảnh hiểm ác, sát cơ rình rập từng bước, lại thấm đượm xuân tình mật ý. Vương Tích Hương nói nhỏ, giọng nghiêm trang:

—Từ đây vào đến chính sảnh phải hơn ba trượng, nghĩa là hơn hai trăm bước. Muội sẽ tựa vào vai huynh mà truyền thụ cho huynh nghe...

Lãnh Như Băng hỏi:

—Nghe cái gì ?

Vương Tích Hương đáp:

—Khẩu quyết của «Thiên Long Bát Kiếm» và phép biến hóa.

Lãnh Như Băng nghĩ thầm: “Thời gian ít ỏi thế này, làm sao mình nhớ được kiếm chiêu kỳ ảo ?” Nhưng chàng chưa kịp đáp, Vương Tích Hương đã bắt đầu giảng «Thiên Long Bát Kiếm».

Ngày ở Thanh Vân Quán, Thần Phán Trần Hải đã truyền thụ «Thiên Long Bát Kiếm» cho chàng, nhưng đó mới chỉ là các kiếm chiêu, chưa có cách biến hóa khắc địch và thực dụng pháp môn. Lúc này Vương Tích Hương giảng giải mạch lạc phân minh, Lãnh Như Băng sớm có cơ sở, nên tiếp thu dễ dàng. Chàng tập trung toàn bộ tinh thần, quên hết mọi nguy hiểm đang rình rập ở xung quanh.

Vương Tích Hương nhắm mắt, người như ngã hẳn vào lòng chàng. Chàng ngây ngất, nhưng tâm trí chỉ tập trung ghi nhớ điều nàng nói.

Có ai ngờ bề ngoài nam luyện nữ ái, đây về xuân tình kia, kỳ thực lại là một tình thế khác hẳn. Nàng đang giảng thứ kiếm quyết tối cao trên thế gian, còn chàng thì ngưng thần lắng nghe.

Bỗng trước mắt họ đèn nến sáng rực, hai cây bạch lạp lớn đã được thắp lên, song Lãnh Như Băng cũng chẳng phân tâm.

Một tiếng quát lớn:

—Một đôi nam nữ ngay giữa sảnh đường trước mắt bao người mà dám có cử chỉ khả ố, thật là quá đáng !

Tiếng quát lớn, trong đêm thanh vắng truyền đi rất xa, vậy mà đôi nam nữ ở gần lại tựa hồ không hề nghe thấy. Sảnh đường sáng rực hẳn lên, ngót hai chục cây bạch lập đã được thắp. Cảnh vật trong sảnh nhìn rõ mồn một.

Vương Tích Hương đã giảng xong, liền đứng thẳng, tách ra khỏi người Lãnh Như Băng.

Một tiếng cười lạnh lẽo vọng lại:

—Việc ta ta làm, bất chấp thiên hạ. Lão phu từng gặp vô số cảnh nam nữ luyến tiếc, nhưng to gan lớn mật như các ngươi thì thật chưa từng thấy.

Vương Tích Hương đưa tay sửa tóc, cười đáp:

—Thì đêm nay người sẽ được mở rộng tầm mắt.

Lãnh Như Băng nhìn lên, thấy một lão nhân thân hình khô vữa, toàn thân hoàng y, tóc bạc như cước xõa dài xuống ngực, sắc diện nghiêm nghị. Hai con quái đểu màu xám đậu trên hai vai. Lãnh Như Băng nghĩ: “Lúc nãy mình bị đòn vào má, có lẽ là một trong hai con quái đểu kia tấn công.”

Chỉ nghe Hoàng y lão nhân lạnh lùng nói:

—Một con a đầu không biết luân lý là gì.

Lãnh Như Băng nổi giận:

—Chưa biết rõ sự tình, nói năng nên khách khí một chút thì hơn.

Nhìn sang hai bên, thấy mỗi bên có mười hai hắc y nhân đứng xếp hàng tề chỉnh, mặt người nào cũng trùm vải đen, chỉ để chừa cặp mắt sáng rực dưới ánh nến.

Hoàng y lão nhân là kẻ duy nhất không dùng vải bịt mặt. Tuy sắc diện lạnh lùng, nhưng trông cũng đẹp lão. Lão nói:

—Chuyện tư tình của hai vị, lão phu thấy không thuận nhãn chút nào, nhưng cũng có thể bỏ qua.

Vương Tích Hương cười:

—Không bỏ qua mà được ư ?

Hoàng y lão nhân nổi giận:

—Ai bảo không được ? Lão phu khoét mắt các người cho chim ăn, xem người còn dám mạnh miệng hay không ?

Vương Tích Hương đáp:

—Ta không cần nhìn cũng thừa biết hình dáng, thanh âm của người kia thế nào. Chúng ta còn có miệng khả dĩ đối đáp, có tay khả dĩ ôm ấp...

Hoàng y lão nhân cả giận:

—Ta sẽ chặt tay, cắt lưỡi người.

Vương Tích Hương cười:

—Cũng chẳng sao. Hai ta còn có tấm lòng. Dù cách trở ngàn dặm, vẫn luôn luôn hướng tới nhau.

Hoàng y lão nhân phẫn nộ:

—Thì ta băm vằm người thành từng mảnh, liệu người còn có thể làm gì ?

Vương Tích Hương nói:

—«Tam quân khả đoạt sư, thất phu bất khả đoạt chí». Người băm vằm ta cũng vô ích. Tình ái của ta và chàng thủy chung như nhất, đâu có như người ngần ấy tuổi đầu mà vẫn cô khổ lênh đênh. Xem chừng một kẻ như người chẳng được nữ nhân luyện ái. Sống mà không luyện ái, chết thật đáng hận.

Hoàng y lão nhân ngớ người, bỗng dịu giọng nói:

—Người thật to gan, dám đả kích lão phu.

Vương Tích Hương mỉm cười, giơ tay sửa tóc, nói:

—Này, ta không mạ lị người là khách khí rồi đó.

Hoàng y lão nhân nói:

—Thì lão phu không trách người nữa là được...

Ngừng một chút, lão tiếp:

—«Chính phản ngũ hành kỳ trận» ở Liệt Phụ Chung phải do người bày bố ?

Vương Tích Hương hỏi:

—Thì đã sao ?

Hoàng y lão nhân đáp:

—Đủ thấy tài cao, nhưng lão phu với người không liên quan gì với nhau, tại sao người lại đối đầu với lão phu ?

Vương Tích Hương đáp:

—Anh hùng thiên hạ đắc tội gì mà các người lại định đang tâm tàn sát họ ?

Lãnh Như Bằng tiếp:

—Nghe qua khẩu khí, hẳn người là Mai Hoa chủ nhân ?

Vương Tích Hương cười:

—Không phải đâu, xem chừng y chỉ là nô tài của kẻ khác mà thôi.

Lãnh Như Bằng tưởng rằng câu nói ấy sẽ làm cho hoàng y lão nhân nổi giận. Trông mục quang của lão ta như điện xẹt, nội công ắt vô cùng thâm hậu. Nếu lão ta xuất thủ trong cơn giận dữ, uy thế nhất định cực kỳ lợi hại. Vương Tích Hương yếu đuối như thế, làm sao địch nổi. Chàng bèn ngấm đề tụ chân lực, chuẩn bị đề phòng. Nào ngờ sự tình khác hẳn dự liệu. Hoàng y lão nhân chẳng những không nổi giận, lại còn cười ha hả nói:

—Nữ oa nhi người quả thật thông minh ! Nếu trở thành thuộc hạ của tể chủ nhân, thì cũng đủ để ngạo thị võ lâm một phen.

Lãnh Như Bằng chửi thảm: “Làm nô tài cho kẻ khác thì còn gì là cốt cách mà vui mừng ?”

Vương Tích Hương cười:

—Trông khí khái của người, tuy thân phận nô tài nhưng cũng là một vị đại nô tài.

Hoàng y lão nhân nói:

—Bốn tòa là Mã tiền Hộ pháp của tể chủ nhân. Cô nương tốt nhất đừng dùng lời lẽ văn nhã xưng hô với tại hạ. Hai chữ nô tài nghe rất chướng tai.

Vương Tích Hương nói:

—Nếu Mai Hoa chủ nhân gọi đến Mã tiền nô tài, thì người có dám bảo là nghe chướng tai hay chẳng ?

Bạch y lão nhân hừ một tiếng, nói:

—Tể chủ nhân gọi thế nào, không phải bàn đến.

Vương Tích Hương nói:

—Thôi không bàn chuyện đó. Chủ nhân của các người phái thuộc hạ thỉnh chúng ta đến đây, cuối cùng là có ý gì ? Bày trò vừa qua là đủ rồi.

Hoàng y lão nhân nói:

—Nếu không phải tề chủ nhân muốn gặp hai vị, thì chiếu theo cử chỉ cuồng ngạo của hai vị, hai vị đã sớm bị phanh thây xé xác.

Vương Tích Hương cười:

—Chúng ta là quý khách của quý chủ nhân, không chừng quý chủ nhân với chúng ta là chỗ cố hữu ngày trước. Người tốt nhất hãy khách khí với hai ta một chút, kẻo khi hai ta trở thành bằng hữu của quý chủ nhân, người có hối cũng không kịp nữa.

Hoàng y lão nhân sững sờ, đột nhiên cúi mình:

—Thỉnh nhị vị an tọa.

Vương Tích Hương nhìn, chẳng thấy có bàn ghế gì, bèn mỉm cười:

—Người thật hồ đồ. Hai ta ngồi ở đâu được ?

Hoàng y lão nhân nói:

—Lão phu quả thật hồ đồ, vì chỉ nhớ rằng tề chủ nhân chưa hề tiếp đón tân khách lần nào...

Đoạn đưa mắt cho đám hắc y nhân đứng xếp hàng bên cạnh, nói:

—Mang ghế !

Chỉ nghe tiếng bước chân rậm rịch, rồi hai hồng y đồng tử mỗi gã bung ra một chiếc ghế.

Hai đồng tử không mang vải che mặt, tuổi chừng mười bốn mười lăm, mặt mũi khôi ngô sáng sủa, nhưng trên má đều có Mai Hoa tiêu ký.

Lãnh Như Băng rùng mình, nghĩ: “Mai Hoa chủ nhân quả là kẻ độc ác, trên mặt thuộc hạ đều dùng thiết lạc (que sắt nung đỏ) đánh dấu Mai Hoa tiêu ký, hủy hoại cả sắc diện của họ. Họ phải mang nỗi thống khổ như vậy suốt đời.”

Chỉ nghe Hoàng y lão nhân nói:

—Thỉnh nhị vị an tọa. Tề chủ nhân một lát nữa mới có thể gặp khách.

Lãnh Như Băng nghĩ: “Quan cách quá chừng.” Tuy trong lòng bất mãn, nhưng cố nhịn.

Vương Tích Hương nói:

—Quý chủ nhân chậm hội diện chừng nào, hai ta có tiện nghi thêm chừng ấy. Không cần vội, hai ta sẵn sàng chờ đợi.

Hoàng y lão nhân ngơ ngác, nói:

—Lời cô nương vừa rồi, ta không thể minh bạch. Nếu chủ nhân chậm xuất hiện thì hai vị có thêm tiện nghi gì ?

Vương Tích Hương cười:

—Huyền cơ này lộ ra e quá bình thường. Không nói thì hơn.

Lãnh Như Bằng thâm biết ẩn ý của Vương Tích Hương, rằng nhân lúc chờ đợi, chàng hãy nhớ lại thật kỹ tác dụng khắc địch của «Thiên Long Bát Kiếm». Bèn nhắm mắt, bề ngoài làm như vận khí điều tức, kỳ thực đang nghĩ đến khẩu quyết biến hóa của «Thiên Long Bát Kiếm».

Bỗng có tiếng nhạc nhè nhẹ vẳng đến. Hai hàng hắc y nhân lập tức rút khỏi sảnh đường. Hai chục ngọn bạch lạp cũng nhất tề tắt phụt. Sảnh đường tối như bưng.

Hoàng y lão nhân hạ giọng nói nhỏ:

—Tệ chủ nhân sắp giá lâm. Cô nương tốt nhất nên dùng đại lễ nghênh đón.

Vương Tích Hương nói:

—Không phiền đến người. Hãy mau thoái lui !

Hoàng y lão nhân hừ một tiếng, mạ lị rất nhỏ:

—Con a đâu không biết lễ phải.

Nhưng cũng theo đám hắc y nhân thoái lui.

Lãnh Như Bằng bước lại sát bên Vương Tích Hương:

—Vương cô nương ! Bọn chúng giở trò quỷ gì vậy ?

Vương Tích Hương đáp:

—Không rõ. Bọn này tuy đều là thuộc hạ của Mai Hoa chủ nhân, nhưng có lẽ cũng chưa được kiến diện chủ nhân lấy một lần.

Lời vừa dứt, ánh sáng chợt bùng hồng. Hai đại hán khô vĩ khiêng một lò lửa đỏ rực bước vào.

Lò lửa này cao chừng hai thước, hỏa quang bên trong rừng rực, có bốn cây lạp thiết.

Vương Tích Hương cười nho nhỏ, nói:

—Mai Hoa chủ nhân chắc là muốn in dấu Mai Hoa tiêu ký lên mặt hai ta.

Lãnh Như Bằng rút phẳng đoản kiếm, nói khẽ:

—Khi nào huynh động thủ, muội hãy lánh vào sau lưng huynh, để phòng huynh chiếu cố không chu đáo.

Bỗng một thanh âm lạnh lùng từ phía sau chàng vọng đến:

—Sinh mệnh của chính mình còn chưa biết thế nào, lại đòi cứu giúp người.

Lãnh Như Băng quay phắt lại, đoản kiếm đã ở tư thế sẵn sàng thi triển chiêu «Long Du đại hải» của «Thiên Long Bát Kiếm».

Ngưng mục nhìn, chỉ thấy cách chàng năm sáu thước, một bóng đen cao lớn, ngoại trừ cặp mắt, còn từ đầu tới chân đều phủ vải sa đen.

Hỏa thế trong lò lửa đã thêm rừng rực, biến thành một khối lửa màu xanh nhạt, khiến sắc mặt Vương Tích Hương và Lãnh Như Băng trông xanh rờn.

Ánh lửa xanh chiếu vào hai đại hán ở trần, trông càng thêm dữ tợn và đáng sợ.

Lãnh Như Băng tràn sang một bước che chắn cho Vương Tích Hương, hỏi:

—Có phải là Mai Hoa chủ nhân đó không ?

Bóng đen cao lớn không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận, hỏi lại:

—Tên người là gì ? Thiếu nữ kia thế nào với người ?

Lãnh Như Băng đáp:

—Tại hạ Lãnh Như Băng.

Hắc y nhân nói:

—Chưa từng nghe nhắc đến ba chữ này. Người mới rời mao lư chẳng ?

Lãnh Như Băng cười lạnh lùng:

—Tại hạ vô danh tiểu tốt, khỏi cần tương vấn.

Hắc y nhân đưa hai đạo mục quang lạnh lẽo nhìn Vương Tích Hương, hỏi:

—Còn thiếu nữ ? Tên là gì ?

Vương Tích Hương đáp:

—Ta không muốn cho người biết.

Hắc y nhân cười khẩy, nói:

—Mai Hoa môn hạ nhiều người không biết lai lịch, như vậy càng tiện.

Lãnh Như Băng hỏi:

—Người lắm bầm cái gì vậy ?

Hắc y nhân không lý đến chàng, nói tiếp:

—Trong lò lửa kia có bốn cây lạc thiết đã được nung đỏ, các người hãy tự lấy mà in dấu Mai Hoa tiêu ký lên mặt mình.

Lãnh Như Bằng nói:

—Nếu muốn ta tình nguyện làm việc đó chỉ là ảo tưởng.

Hắc y nhân lại nói rành rọt, mạch lạc:

—Bên cạnh lò lửa có một bình ngọc, trong bình đựng dược thủy đặc chế. Dùng một vài giọt bôi lên má, dù áp thiết lạc nóng đỏ cũng không hề đau đớn gì.

Lãnh Như Bằng bất giác nhìn về phía lò lửa, quả nhiên thấy bên cạnh có một chiếc bình ngọc.

Hắc y nhân nói tiếp:

—Việc này đơn giản dễ dàng, thiết tưởng các người đã minh bạch. Hãy mau thực hiện.

Hắn nói từ tốn, âm điệu bình hòa, tựa hồ song phương là cố hữu xa đã lâu nay mới trùng phùng vậy.

Nhiệt huyết trong người Lãnh Như Bằng sôi lên, chàng quát lớn:

—Người đang nói với ai vậy ?

Hắc y nhân lạnh lùng:

—Với hai người đó ! Thì sao ? Nghe chưa minh bạch ư ?

Lãnh Như Bằng liền xông tới, mũi kiếm chỉ trước ngực hắc y nhân, chân đạp bát quái, án hợp cửu cung, từ từ thi triển «Thiên Long Bát Kiếm».

Hai đạo mục quang của hắc y nhân như điện xẹt. Hắn thông thả nói:

—Chẳng trách người có đôi chút cuồng vọng, thì ra vì có biết «Thiên Long Bát Kiếm».

Lãnh Như Bằng sững sờ, dừng bước. Vương Tích Hương nói nhỏ:

—Mau lui lại đây.

Lãnh Như Bằng thu kiếm, thoái lui.

Chỉ thấy hắc y nhân tay giữ áo choàng, vừa cất bước đã lướt tới bên lò lửa, đưa tay lấy ra một cây lạc thiết. Động tác của hắn thần tốc cực kỳ.

Lãnh Như Băng vừa lui lại, hắc y nhân đã theo đến gần. Cây lạc thiết trong tay hắn chỉ thẳng về phía mặt chàng.

Lãnh Như Băng cả kinh, vội vung kiếm gạt đi.

Chỉ thấy cây lạc thiết đầu đỏ hồng của hắc y nhân hơi rung một chút né tránh đoản kiếm, rồi lại chỉ tới mặt chàng. Đoản kiếm của chàng tựa hồ bị lạc thiết của hắn hút lấy, thu về không được, chỉ còn cách thoái lui.

Cây thiết lạc trong tay hắc y nhân cứ như bóng theo hình, bất kể Lãnh Như Băng thoái lui nhanh như thế nào, mũi lạc thiết vẫn chĩa cách mặt chàng chưa đầy năm tấc. Chỉ cần chàng thoái lui chậm một chút, mặt chàng tức thời sẽ bị đóng dấu Mai Hoa tiêu ký.

Tình thế hiểm ác bức chàng toàn lực thoái lui, không còn tâm trí đâu nghĩ đến việc nào khác.

Hắc y nhân khổ người quá cao, hành động trông rất chậm chạp, không linh hoạt và thần tốc như Lãnh Như Băng. Nhưng chàng thoái lui ba bước, chỉ bằng hắn cất một bước mà thôi.

Vương Tích Hương tròn mắt đăm đăm nhìn cước bộ của hắc y nhân.

Hai người bên thoái bên tiến lại tới gần lò lửa, thì hắc y nhân đổi lấy cây lạc thiết khác.

Lãnh Như Băng nhân cơ hội đó, vội thu đoản kiếm, để ngang trước mặt, quắc mắt, hiển nhiên nộ khí xung thiên, chuẩn bị liều chết một phen.

Vương Tích Hương bỗng cao giọng:

—Dừng tay !

Hắc y nhân chậm rãi đặt cây lạc thiết vào lò lửa, nói:

—Người có thể né tránh được một cây lạc thiết của ta, đủ thấy cao minh. Các người hãy thương lượng với nhau đi. Ta chờ một lát cũng được.

Lãnh Như Băng không chịu được, đang định đối đáp thì Vương Tích Hương nói nhỏ:

—Huynh tránh không nổi hiệp thứ hai đâu, mau trở lại đây. Muội có lời muốn nói.

Hắc y nhân cũng lui về vị trí ban đầu, nói:

—Nhớ đó. Ta chỉ có thể đợi một lát thôi đấy.

Lãnh Như Bằng đến cạnh Vương Tích Hương, hỏi:

—Trước mắt, ngoại trừ quyết tử chiến...

Vương Tích Hương cắt ngang lời chàng, nói:

—Huynh không địch nổi hấn đâu.

Lãnh Như Bằng nói:

—Vừa rồi, huynh nhất thời khinh suất bị mất tiên cơ, không thể thi triển «Thiên Long Bát Kiếm».

Vương Tích Hương nói:

—Hấn cũng biết «Thiên Long Bát Kiếm». Huynh chưa luyện thành thực, không thể địch nổi hấn.

Hắc y nhân nói:

—May mà nữ oa nhi này còn minh bạch.

Lãnh Như Bằng ầm ức nói:

—Người là Mai Hoa chủ nhân, tại sao không dám để lộ diện mục thật sự của mình ?

Hắc y nhân hỏi:

—Người muốn được thấy lắm ư ?

Lãnh Như Bằng đáp:

—Không sai...

Hắc y nhân tiếp:

—Quá dễ, cứ dùng lạc thiết đánh dấu Mai Hoa tiêu ký lên mặt, sẽ được thấy diện mục thật của ta. Khi ấy người tuy trở thành thuộc hạ của ta, nhưng cũng sẽ không phải hối tiếc.

Vương Tích Hương nói nhỏ vào bên tai chàng:

—Huynh có nhận ra cước bộ của hấn không ?

Lãnh Như Bằng nói:

—Cước bộ của hấn tựa hồ có chút cứng nhắc, hành động bất tiện.

Vương Tích Hương đáp:

—Không sai. Nếu cước bộ của hấn không cứng nhắc thì huynh đã sớm bị đánh dấu Mai Hoa tiêu ký rồi.

Lãnh Như Băng thở dài nhè nhẹ, nói:

—Chúng ta tuy không địch nổi hần, nhưng cũng chẳng thể thúc thủ chịu chết. Chẳng lẽ lại để hần đánh dấu Mai Hoa tiêu ký lên mặt hay sao ?

Vương Tích Hương nói:

—Để muội thử xem sao !

Lãnh Như Băng ngẩn người:

—Muội đâu có biết võ công ?

Vương Tích Hương thông thả giơ tay ra:

—Đưa đoản kiếm cho muội, không chừng muội có cơ hội thắng hần đó.

Lãnh Như Băng chỉ cảm thấy trí huệ nàng mênh mông như biển, hình như nàng đã dự liệu mọi điều, bèn trao kiếm cho nàng, nói:

—Muội hãy cẩn trọng.

Vương Tích Hương nhận kiếm, mỉm cười:

—Huynh cứ để muội xuất trận một phen.

Lãnh Như Băng chính mắt thấy nàng mấy lần ngất xỉu, biết nàng thân thể hư nhược, trối gà không chặt, lúc này lại cầm kiếm xuất trận, giao đấu với một nhân vật nắm vững loại võ công tuyệt thế, thì trong lòng chàng kinh hãi, hoàn toàn không thể hình dung nổi.

Chỉ thấy nàng đến cạnh lò lửa, nói:

—Người muốn đánh dấu Mai Hoa tiêu ký lên mặt hai ta, vậy là không có ý sát hại hai ta ?

Hắc y nhân lạnh lùng đáp:

—Ta quen nói sao làm vậy. Đã muốn đánh dấu Mai Hoa tiêu ký lên mặt các người thì dù định giết các người, cũng phải chờ sau khi đánh dấu Mai Hoa tiêu ký rồi mới giết.

Vương Tích Hương hỏi:

—Nếu hai ta không chịu đáp ứng ?

Hắc y nhân nói:

—Điều đó đâu phải do các người quyết định ?

Vương Tích Hương nhìn lò lửa, hỏi:

—Nếu không rút được lạc thiết trong lò lửa ra, tức thị là không đánh dấu chú gì ?

Hắc y nhân nổi giận:

—Làm gì có chuyện không rút ra được ?

Vương Tích Hương cười:

—Vạn nhất người không rút ra nổi thì sao ?

Hắc y nhân cười lạnh lẽo:

—Thì ta sẽ dùng lễ khoản đãi quý khách để nghênh tống các người.

Vương Tích Hương cười:

—Bốn cô nương còn có một yêu cầu, không biết người có thể đáp ứng ?

Hắc y nhân nói:

—Nếu người quả thật đủ tài năng cản để ta không rút được cây lạc thiết khỏi lò lửa, thì bất kể người yêu cầu gì, ta cũng đáp ứng.

Vương Tích Hương nói:

—Điều kiện của bốn cô nương rất hà khắc, cần nói trước cho người suy nghĩ. Nếu không muốn đáp ứng, thì có thể sớm cự tuyệt.

Hắc y nhân nói:

—Thế gian này chẳng ai có thể kịp đến đây cứu các người thoát hiểm. Đừng hy vọng kéo dài thời gian. Hãy nói mau lên đi !

Vương Tích Hương nói:

—Nếu người rút không nổi cây lạc thiết, chỉ dùng lễ khoản đãi quý khách tiền hai ta bình an rời khỏi đây, như vậy hai ta chẳng quá thiệt thòi hay sao ?

Hắc y nhân lạnh lùng hỏi:

—Vậy người muốn thế nào ?

Vương Tích Hương đáp:

—Người phải bỏ áo choàng, để hai ta nhìn thấy diện mục thật của người.

Hắc y nhân trầm ngâm một lát, hỏi:

—Nếu ta rút được cây lạc thiết khỏi lò lửa ?

Vương Tích Hương đáp:

—Hai ta tự đánh dấu Mai Hoa tiêu ký, chung thân theo lệnh của người.

Hắc y nhân tựa hồ chấn động trước khẩu khí của nàng. Hai đạo mục quang sáng quắc chăm chú rọi vào mặt nàng hồi lâu, nói:

—Được ! Chúng ta một lời đã định.

Vương Tích Hương nói:

—Vậy người chuẩn bị xuất thủ đi.

Đoạn nàng thông thả giơ kiếm ngay phía trước bốn cây lạc thiết. Hai ngón tay tả tà tà chĩa ra. Đoản kiếm trong tay hữu ngang với bụng. Cánh tay nửa khép nửa mở, cước bộ không ở tư thế chữ đinh hoặc chữ bát.

Lãnh Như Băng vô cùng lo lắng, chỉ sợ Vương Tích Hương không đương nổi một đòn của hắc y nhân. Nàng đã đáp ứng nếu lạc bại, sẽ tự đánh dấu Mai Hoa tiêu ký, chung thân theo lệnh của hắc y nhân kia, còn chàng lúc đó cũng thực khó cự tuyệt món nợ này.

Ngưng mục nhìn, chỉ thấy nàng đang ở tư thế tựa hồ «Bạch Hạc Triển Dực», nhưng ngó kỹ, lại thấy không phải, dường như là «Kim Kê Độc Lập». Tuy nhiên, vừa thoáng nghĩ thế, lập tức đã thấy mình nhận lầm.

Chàng chưa từng gặp tư thế khởi thủ như vậy, trông rất bình thường, chẳng có gì đẹp mắt. Chàng càng lo lắng hơn, nghĩ thầm: “Lẽ nào một chiêu thức khởi thủ như vậy lại có thể ngăn cản nổi hắc y nhân ?Ồ... xem chừng mình phải xuất thủ hiệp trợ cho nàng.”

Đang định đề tụ chân khí, vận công lực toàn thân vào đan điền, dẫn ra hai tay dốc toàn lực giáng một đòn để cứu nguy cho nàng. Chàng tự biết dù vậy cũng khó địch nổi hắc y nhân, nhưng không nỡ nhìn nàng tử thương dưới tay hắn. Chàng tính rằng hôm nay dù khó thoát kiếp nạn, thì cũng quyết chết trước nàng.

Ngoảnh sang phía hắc y nhân. Chỉ thấy hắn đứng ngậy ra mà ngó Vương Tích Hương trân trân. Toàn thân hắn choàng vải sa đen, chỉ chừa cặp mắt. Từ hai đạo mục quang ngưng đọng kia có thể thấy trong lòng hắn đang rất khẩn trương do dự, tựa hồ tư thế hoành kiếm hết sức bình thường của Vương Tích Hương khiến hắn cảm thấy cực kỳ nan giải.

Lãnh Như Băng lấy làm kỳ quái, bèn nhìn kỹ lại. Lúc nhìn kỹ lại, chàng bất giác giật mình kinh ngạc.

Tư thế hoành kiếm kia của Vương Tích Hương đã tiềm ẩn một khả năng phản kích cực kỳ thần tốc, phòng thủ nghiêm cẩn, khó có thể tìm ra trong võ công

một chiêu thức nào sánh kịp ! Điều khiến người ngoài tối kinh dị là trong cái thế phản kích tuy có thể nhìn thấy kia lại tiềm ẩn một sức mạnh vô địch. Chỉ cần nàng phát động phản kích, thì bất kể dùng loại võ công nào cũng đều vô phương kháng cự nổi.

Lãnh Như Băng điểm nhanh lại võ công mình đã học, thấy không một chiêu nào đủ khả năng công nhập được vào thế phòng thủ của Vương Tích Hương, cũng không một chiêu nào có thể kháng cự nổi thế phản kích của nàng. Chàng nghĩ đến «Thiên Long Bát Kiếm», một thứ võ học tối cao về kiếm thuật, một thứ uy lực không gì sánh nổi, nhưng cũng chẳng thể dụng chiêu nào để chống cự được.

Chỉ thấy hắc y nhân từ từ di động thân hình, thay đổi phương hướng.

Vương Tích Hương cũng từ từ di chuyển theo hắc y nhân, luôn luôn bảo trì tư thế đối diện với hắn.

Hắc y nhân di chuyển càng lúc càng nhanh, thoáng chốc chỉ còn là một bóng đen xoay tròn quanh chiếc lò rừng rực lửa xanh.

Vương Tích Hương cũng xoay theo mỗi lúc một nhanh.

Lãnh Như Băng cảm thấy vô cùng lo lắng, thầm nghĩ: “Thế lực của nàng hư nhược mà chuyển động không ngừng như thế, phỏng được bao lâu ?”

Hắc y nhân võ công cao minh, nhưng hai chân của hắn tựa hồ không được linh hoạt. Trong lúc di chuyển chẳng thể vận dụng theo đúng ý muốn.

Lãnh Như Băng thâm nhận xét, nếu hai chân của hắc y nhân linh hoạt hơn một chút, chuyển động với tốc độ cao hơn chỉ một bước, thì Vương Tích Hương hẳn đã không thể ứng phó nổi.

Hắc y nhân ở cách nàng bốn năm thước. Mỗi một vòng chuyển động quanh lò lửa phải vượt qua ngót ba trượng. Còn Vương Tích Hương đứng cạnh lò lửa, mỗi vòng bất quá chỉ vài thước.

Chừng sau một tuần trà, hắc y nhân bỗng dừng lại, thông thả trở lại vị trí cũ, nói:

—Người đã thắng.

Lãnh Như Băng thở phào nhẹ nhõm, ngẩng nhìn, thấy Vương Tích Hương sắc diện đỏ bừng, người hơi lão đảo, thì chàng thầm reo một tiếng hoan hỉ. Nếu hắc y nhân kiên trì thêm một vòng nữa, thì chẳng cần công kích, nàng cũng sẽ ngã lả ra.

Vương Tích Hương cố tỏ vẻ thoải mái, giơ tay sửa sửa mái tóc, cười nói:

—Bổn cô nương thắng được thật chẳng phải dễ, đã phải sử dụng toàn bộ khí lực rồi đó.

Hắc y nhân đáp:

—Dù cô nương có dùng toàn lực hay không, nhưng cô nương đã thắng. Từ lúc này, hai vị là thượng khách của ta.

Lãnh Như Băng nghĩ: “Không ngờ hắn còn biết nói đạo lý.”

Chỉ thấy hắn phẩy tay ra lệnh:

—Mang lò lửa đi.

Hai đại hán khô vỹ lập tức khiêng lò lửa rừng rực lửa xanh rời khỏi sảnh đường.

Trong sảnh đường lại tối mờ mờ, giơ tay không nhìn rõ năm ngón. Thì ra các cửa sổ trong sảnh đều đã bị che vải đen.

Vương Tích Hương chậm rãi giơ tay nắm lấy tay hữu của Lãnh Như Băng, rồi ngả người vào thân chàng.

Lãnh Như Băng thấy các ngón tay của nàng lạnh ngắt, người nàng hơi run run. Một nỗi thương cảm từ đáy lòng dâng lên, chàng nói nhỏ:

—Đường đường một đấng nam nhi mà để muội lụy khổ, không bảo hộ được muội, thực huynh quá hổ thẹn !

Vương Tích Hương hít một hơi dài, nói:

—Bên ngoài sảnh đường chắc là trắng sáng lắm.

Bỗng hai cánh cửa lớn nặng nề mở rộng, ánh trăng ủa vào như dòng ngân hoa, đã có thể nhìn rõ cảnh vật trong sảnh đường.

Vương Tích Hương thẳng người dậy, tách ra khỏi chàng, nói:

—Người đãi thượng khách như thế này ư ?

Hắc y nhân nói:

—Ta đã cởi bỏ áo choàng, đúng như ước ngôn. Các vị cũng nên đi đi thôi !

Chỉ nghe Vương Tích Hương cười khanh khách:

—Thì ra người cũng là nữ nhân.

Hắc y nhân im lặng, không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận.

Lãnh Như Băng cả kinh, hỏi:

—Cái gì ?

Chàng định ngoảnh lại nhìn, nhưng nghe Vương Tích Hương bảo hắc y nhân cũng là nữ nhân, thì chàng không tiện ngoảnh lại nữa.

Vương Tích Hương nói:

—Người này chẳng những hành động có khí độ nam tử, mà ngay cả thanh âm cũng cải biến, khiến muội cơ hồ cũng bị đánh lừa.

Hắc y nhân lạnh lùng nói:

—Dù ta là nam hay nữ, nhưng ta đã thực hiện ước ngôn, vậy các vị cũng nên đi đi cho.

Vương Tích Hương nói:

—Chúng tại hạ đã lâu chưa ăn gì, nay là thượng khách của phu nhân, há lại không được chiêu đãi một bữa ?

Lãnh Như Băng vẫn nhìn ra cửa, chưa dám ngoảnh đầu lại.

Hắc y nhân đáp:

—Vậy thì thỉnh hai vị chờ ở đây một chút, ta đi bảo thuộc hạ chuẩn bị tiệc rượu.

Lãnh Như Băng nghe có tiếng bước chân sau lưng, lại không tiện ngoảnh lại, chỉ ngậm vận khí chuẩn bị đối phó.

Tiếng bước chân càng lúc càng xa, trong sảnh đường im lặng như tờ, tựa hồ Vương Tích Hương cũng đã đi đâu rồi.

Lãnh Như Băng hắng giọng, khẽ gọi:

—Vương cô nương ?

Không nghe thấy hồi âm của nàng. Lãnh Như Băng ngạc nhiên, không nhận được nữa, bèn ngoảnh đầu lại. Trong sảnh đường chỉ còn trơ lại một mình chàng. Sự tình biến hóa thật ngoài mọi dự liệu khiến Lãnh Như Băng có chút hoảng hốt. Chàng gắng nén cơn xúc động trong lòng, nhìn kỹ một hồi, đoạn thông thả đi về phía sau, thấy cánh cửa mở hé. Hiển nhiên là hắc y nhân đã dìu Vương Tích Hương đi ra lối cửa này.

Bên ngoài cửa là một bãi cỏ hoang. Ngoài năm trượng có một gian phòng. Lãnh Như Băng nghĩ: “Phải tới đó coi xem sao.”

Đang định đến, bỗng thấy nơi đó lóe lên ánh đèn, quả nhiên là một căn phòng. Chàng bèn thi triển khinh công phóng tới.

Cửa phòng mở rộng. Một cây bạch lập cháy sáng trên cao, một chiếc bàn gỗ nhỏ, trên bày một chén, đĩa, một bình rượu và hai đĩa thức ăn, nhưng không một bóng người.

Cảnh tượng thật khó hiểu. Chàng bất giác đứng ngây ở cửa, tiến thoái lưỡng nan.

Nghĩ một hồi, chàng mới thông thả bước vào. Vừa tới gần bàn, đột nhiên từ phía sau lưng vẳng lại thanh âm lạnh lùng:

—Thỉnh các hạ tạm dùng một chút trước, tiệc rượu sẽ đưa tới sau.

Lãnh Như Băng ngoảnh lại, chỉ thấy một thanh y đồng tử đứng ở giữa cửa, trên mặt có Mai Hoa tiêu ký, thì tức thời đề chân khí, người vọt ra chụp lấy cổ tay gã đồng tử.

Đồng tử chẳng những không né tránh, còn giơ cổ tay đón năm ngón tay của chàng. Lãnh Như băng dùng tay tả chụp cổ tay đồng tử, tay hữu rút phẳng đoản kiếm, chĩa vào ngực đồng tử, lạnh lùng hỏi:

—Vị Vương cô nương kia đi đâu ? Nói mau !

Thanh y đồng tử xịu mặt, chậm rãi đáp:

—Nếu tại hạ không muốn nhường các hạ, thì các hạ quyết chẳng chụp được tại hạ.

Lãnh Như Băng lôi đồng tử vào phòng rồi buông tay ra, nói:

—Không sai, vừa rồi ngươi quả không né tránh, vậy hiện tại chúng ta thử lại coi !

Thanh y đồng tử đáp:

—Các hạ là quý khách của tề chủ nhân, tại hạ không thể động thủ với các hạ, dù các hạ có giết tại hạ cũng vô dụng.

Lãnh Như Băng ngẩn người hỏi:

—Vì sao ?

Thanh y đồng tử đáp:

—Vì môn hạ của Mai Hoa chủ nhân khi chưa được chủ nhân chuẩn y, không thể tùy tiện nói ra.

Lãnh Như Băng nổi giận:

—Người đã mất tự do, vậy hãy đưa ta đi gặp Mai Hoa chủ nhân.

Thanh y đồng tử đáp:

—Ý của tại hạ muốn nói rằng, các hạ chi bằng cứ tạm ở đây dùng tạm bữa trước đã. Nếu tề chủ nhân chịu để các vị kiến diện, tự khắc sẽ phái người đến thỉnh ! Nếu tề chủ nhân không muốn tương kiến với các vị, thì có bẩm cáo cũng vô dụng.

Lãnh Như Băng nói:

—Quý chủ nhân coi chúng ta là thượng khách, đối đãi như thế này chẳng vô lễ lắm sao ?

Thanh y đồng tử đáp:

—Tại hạ đoán rằng tối nay tề chủ nhân nhất định sẽ thỉnh các hạ kiến diện. Có chuyện gì khi các hạ gặp tề chủ nhân hãy nói cũng chưa muộn. Nếu lúc này các hạ muốn dùng võ công, e sẽ hư sự tình.

Lãnh Như Băng nghĩ: “Lời này quả không sai. Không nhìn chuyện nhỏ ắt hỏng đại sự. Hiện tại chưa rõ sinh mạng Vương Tích Hương thế nào, ở đâu. Nếu ta xung đột với họ, họ có thể giết nàng.”

Thanh y đồng tử nói tiếp:

—Các hạ đã nghe lời can của tại hạ, tốt hơn cả hãy tạm dùng bữa. Sau đó nếu có động thủ cũng được thêm nhiều khí lực.

Nói đoạn đưa tay nhón thức ăn ở hai đĩa đưa lên miệng ăn, nói:

—Tề chủ nhân có phân phó, dù bưng món gì lên cũng phải ăn trước một chút để khách an tâm.

Lãnh Như Băng nói:

—Thì ra là vậy.

Đoạn kéo hai đĩa thức ăn lại, ăn một mạch hết liền. Thanh y đồng tử nói:

—Tại hạ đi mang cơm rượu tới.

Đoạn bước nhanh ra ngoài.

Lãnh Như Băng nhìn theo bóng gã mất hút, trong lòng cảm thấy bất an. Chàng ngồi ngẩn ra, nhìn ánh nến xuất thần, lo lắng cho sinh mạng của Vương Tích Hương.

Không biết bao lâu sau, bỗng mùi thịt nướng thơm phức ủa vào mũi.

Ngẩng nhìn, thanh y đồng tử không rõ đã bước vào từ lúc nào, tay bưng một khay gỗ, trên khay có bốn đĩa thức ăn và một bầu rượu bằng bạc, nói:

—Các thứ còn nóng, thỉnh các hạ dùng cho !

Lãnh Như Băng cầm đĩa gấp ngay một miếng đưa lên miệng.

Thanh y đồng tử mỉm cười:

—Các hạ không sợ trong đồ ăn có độc ư ?

Lãnh Như Băng lạnh lùng đáp:

—Dù Mai Hoa chủ nhân lòng lang dạ thú, cũng chưa đến mức làm như vậy.

Thanh y đồng tử rót đầy chén rượu cho chàng, nói:

—Các hạ đã không sợ có độc, vậy thỉnh cạn chung rượu này !

Lãnh Như Băng cầm chung rượu uống cạn một hơi, thông thả đặt chung xuống. Mực quang chàng bỗng lóe sáng, nói:

—Rượu này có...

Một cánh tay đưa ra chộp lấy thanh y đồng tử.

Thanh y đồng tử bỗng né tránh trảo của chàng một cách khinh linh dị thường, nói:

—Nếu các hạ chịu uống thêm một chung cho thật say, thì sẽ an toàn mà ngồi chờ, khỏi phải nóng lòng sốt ruột.

Lãnh Như Băng chộp gã đồng tử không trúng, cơ hồ không thu hồi được thế xung kích, loạng choạng tiến lên mấy bước mới đứng vững nổi.

Thanh y đồng tử nói tiếp:

—Đúng như các hạ nói. Mai Hoa chủ nhân quyết không hạ độc vào rượu, bất quá rượu này rất nặng, dù người nghiện rượu nhất thiên hạ cũng khó uống nổi ba chung. TỬ lượng của các hạ thuộc loại xoàng, vì sao không nhâm nhi từ từ thôi, lại đem dốc cạn một hơi, dĩ nhiên là bị say.

Lãnh Như Băng cảm thấy ruột gan nóng như thiêu, khó thoát bị say, nhưng thần trí còn rất tỉnh táo, tay tì xuống bàn để giữ vững thân hình, nói:

—Tại hạ tuy không phải là đệ tử lưu linh, nhưng không tin rằng uống một chung đã say.

Thanh y đồng tử nói:

—Nếu trong rượu có độc, lúc này chỉ e các hạ đã bị trúng độc rồi, làm sao còn đứng được thế này... Nhưng các hạ đã say lắm rồi đó, đừng cố chi trì mà khổ. Loại rượu này, người say phải sau bốn giờ mới đã rượu. Dở tỉnh dở say như các hạ thì khổ lắm, chi bằng uống thêm một chung nữa cho say hẳn, thầy kê mọi sự trên đời, ngủ một giấc dài cho xong.

Lãnh Như Băng nổi giận:

—Mang ta đi, ta muốn gặp Mai Hoa chủ nhân, hỏi xem người nói thế có nghe được chăng ?

Thanh y đồng tử đáp:

—Tệ chủ nhân thích nhất là người uống rượu. Nay tiếp quý khách thì ắt phải chiêu đãi. Các hạ tửu lượng xoàng như vậy, bồi tiếp sao nổi kia chứ ?

Lãnh Như Băng ngấm đề tụ chân khí, định xông tới chỗ gã đồng tử. Nào ngờ tửu độ lúc này đã phát tác toàn bộ. Vừa đề chân khí, thì thấy bưng lửng, đầu nặng, chân nhẹ hẫng, ngã sòng soài xuống đất.

Thanh y đồng tử vọt đến như điện xẹt, đưa tay hữu đỡ vai chàng, tay tả rút dây chung rượu thứ hai, nói:

—Rượu là thứ tốt nhất để giải bệnh tương tư, quên hết sự đời.

Đoạn kể chung rượu vào miệng Lãnh Như Băng.

Chàng đã ú ớ, miệng nửa khép nửa mở, không chịu uống. Nhưng kháng cự được một chút, rồi cũng không còn tự chủ, phải nuốt ừng ực.

Chàng lập tức ngất đi.

Đến khi tỉnh rượu, cảnh vật đã hoàn toàn thay đổi.

---- o0o ----